

at Loven maatte blive affattet saaledes, at den kunde blive modtaget med Velvillie og Tillid, og at den stemmede med Opinionen, og han hittede, at han troede, at Opinionen var imod en Centralisation. Det er nu en saadan almindelig Bemærkning, der kan hittedes i enhver Sag, men som forekommer mig at være for almindelig til at kunne afgive en Grund for det af den ærede Minister i Udkastet gjorte Forslag. Det er ganske vist, at i visse Forhold kan Centralisation være meget skadelig; men det er ligesaa vist, at Decentralisation ogsaa kan være skadelig, og det er ogsaa ganske vist, at der er visse Ting, der vinde i Styrke ved at centraliseres. Det gjælder netop alle Pengeinstitutter; naar de skulle være trygge og sikre, saa maade de være store, jo større de ere, jo bedre er det. Og saaledes er det ogsaa her, jo større den Masse er, der er samlet i eet Overformynderi, desto bedre er det. Det er en Sætning, der vistnok ikke kan modsiges, og den Frygt for Centralisation, som den ærede Minister troer mulig at være tilstede i Befolkningen, troer jeg ikke er tilstede; men selv om den var det, troer jeg dog ikke, at man skal tage Hensyn til Opinionen, til Folkets Onsker, men at man nærmest skal see paa, hvad der er hensigtsmæssigt og rigtigst.

Naar man kun gjør dette, troer jeg ikke, at man behøver at stye Opinionen eller at frygte for, at de Forslag, man fremkommer med, ikke skulde møde Velvillie og Tillid. Den ærede Minister hittede, at han frygtede for, at en saadan Opinion skulde danne sig, der gik ud paa, at netop den Omstændighed, at Bestyreren havde sit Sæde i Kjøbenhavn, skulde lede til, at de Mænd, der boede i Nærheden af Kjøbenhavn, skulde faae Indflydelse paa ham, saaledes at de skulde faae en lettere Afgang til at erholde Laan end Andre, men jeg tør tillade mig at bringe i Erindring, at Overbestyreren aldeles Intet faaer at bestille med Laanevæsenet, og om han altsaa nok saa meget maatte ønske at kunne skaffe en Ven eller Bekjendt et Laan, vil han ikke kunne det. Anbringelsen af Ullaanene er tagen fra Overbestyreren netop af dette Hensyn og henlagt til Laanekommisjoner, der alene skulle have Bestemmelsesmyndighed i saa Henseende. Jeg troer derfor, at

denne Frygt er noget ugrundet. — Naar jeg for hittede, at Hovedsagen for mig ved denne Sag var den Ytring i Motiverne, som Ministeren gjentog, at Sammenbragning af Overformynderierne i eet fælles Overformynderi gav den simpleste, bedste og billigste Bestyrelse, saa har jeg ikke sagt, at det var udelukkende dette, jeg tog Hensyn til, og det viser jo ogsaa noksom Udvalgets Betænkning. Der er deri udførlig fremstillet, hvad der foruden dette har bevæget Udvalget til at foreslaae en saadan Ordning af Overformynderierne som den, Udvalgets Betænkning indeholder. Det forekommer mig saaledes ikke, at den ærede Minister har anført nogen væsentlig yderligere Begrundelse for den af ham foreslaaede Ordning end den, der allerede findes i Udkastets Motiver, hvis Grunde jo ere tilstrækkeligt imødegaaede i Udvalgets Betænkning.

Jusitsministeren: Jeg vil ikke nægte, at det var for mig en stor Overraskelse, da den ærede Ordfører aabnede sit Foredrag med den Bemærkning, at han ikke af Jusitsministeren havde hørt anført nogen Grund for hans Forslag. Denne min Overraskelse formilbedes dog noget derved, at den ærede Ordfører ved Slutningen af sit Foredrag spøiede til: „Ikke nogen væsentlig Grund“, at der altsaa ikke var fremkommet nogen yderligere væsentlig Grund, foruden hvad der allerede i Motiverne findes anført; dette Tillæg har i alt Fald for mig den væsentlige Betydning, at det formindskede min Overraskelse; det var jo en vis Tilbagekaldelse af disse stærke Udtryk, der jo synes at kunne slaae ved deres Styrke, men tabe deres Kraft ved deres Anvendelse, idet den ærede Ordfører jo altsaa erklærede, at jeg dog har spøiet nogle Grunde til de i Motiverne anførte, men at disse imidlertid ikke have fremkommet ham at være væsentlige — ja, Begrebet om, hvad der er væsentligt og hvad ikke beroer nu saameget paa et Skjøn, at jeg ikke skal opholde mig længere derved. Men var min Overraskelse stor ved Begyndelsen af hans Foredrag, saa steg den virkelig, da jeg hørte ham betegne min Stilling til Sagen saaledes, at jeg ved at forelægge Lovudkastet, skulde have givet efter for Opinionen, at det var Frygten